

Arrest

nr. 148 645 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X, op 2 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2015 tot beëindiging van het recht om verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat K. VAN GAMPELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij en haar partner dienden op 5 oktober 2004 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 13 december 2004 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 26bis (kennisgeving d.d. 13 december 2004). Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partij en haar partner een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 16 maart 2005 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

De verzoekende partij diende op 8 november 2012 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, onder een bijlage 19.

De partner van de verzoekende partij diende op 27 februari 2013 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, onder een bijlage 19ter.

De verzoekende partij werd op 10 juni 2013 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 25 september 2013, werd door de procureur des Konings van het parket van Brugge een negatief advies verleend omtrent het huwelijk dat op 11 augustus 2012 te Porto (Portugal) werd voltrokken. De verzoekende partij en haar partner werden bij schrijven van 23 juli 2014 uitgenodigd om verscheidene bewijsstukken voor te leggen dit teneinde het onderzoek voorzien in artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) mogelijk te maken (kennisgeving d.d. 28 juli 2014).

Op 16 januari 2015, werd in hoofde van de verzoekende partij een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 21 (kennisgeving d.d. 30 januari 2015). Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 06.11.2012, en verkreeg de E-kaart op 10.06.2013 Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Er werd op datum van 23.07.2014 een uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld voor betrokkene (betekend op 28.07.2014). Naar aanleiding hiervan legde betrokkene volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs van de VDAB d.d. 05.08.2014 en bewijzen dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 15.08.2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legde ten bewijze een inschrijvingsbewijs van de VDAB voor en het bewijs dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, doch deze documenten tonen niet aan dat betrokkene hierdoor een reële kans op tewerkstelling zou hebben. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende (met gezinslast). Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking

gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Ten einde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, werd rekening gehouden met de elementen opgenomen in art 42 bis §1, 2e lid van de wet van 15/12/1980. Zo dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds september 2013 op onafgebroken wijze een volledig leefloon geniet als samenwonende (met gezinslast). Het totale bedrag, alsook de duur van de toegekende steun en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop kunnen wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van deze steun, tonen aan dat betrokkene wel degelijk een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van zijn minderjarige kinderen, LDSEJ, MLDSC, J en LDSC, HJ die hem vervoegd hebben, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met hun vader.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis §1, 3e lid en art. 42ter §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU- burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 van verzoekende partij geweigerd omdat de verzoekende partij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet meer als werknemer kan beschouwd worden in de zin van artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15 december 1980 daar de zes maanden na zijn onvrijwillige werkloosheid werden overschreden.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 06.11.2012 en verkreeg de E-kaart op 10.06.2013. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Er werd op datum van 23.07.2014 een uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld voor betrokkene (betekend op 28.07.2014). Naar aanleiding hiervan legde betrokkene volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs van de VDAB d.d. 05.08.2014 en bewijzen dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 15.08.2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 30 van de wet van 15-12-1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legde ten bewijze een inschrijvingsbewijs van de VDAB voor en het bewijs dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, doch deze documenten tonen niet aan dat betrokkene hierdoor een reële kans op tewerkstelling zou hebben. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende (met gezinslast). Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15. 12. 1980).

Ten einde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, werd rekening gehouden met de elementen opgenomen in art 42 bis §1, 2e lid van de wet van 15/12/1980. Zo dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds september 2013 op onafgebroken wijze een volledig leefloon geniet als samenwonende (met gezinslast). Het totale bedrag, alsook de duur van de toegekende steun en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop kunnen wijzen dat de steun van tijdelijke aard is of er een specifieke persoonlijke situatie aan de basis ligt van deze steun, tonen aan dat betrokkene wel degelijk een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van zijn minderjarige kinderen, LDSEJ, MLDSC, J en LDSC, HJ die hem vervoegd hebben, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art 42ter §1, 10 van de wet van 15.12/1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met hun vader.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis §1 3e lid en art. 42ter §1, 3 lid van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen..”

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.4. Verzoekende partij werkt

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

'Art. 42bis. § 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.'

Dus volgens artikel 42bis, §1 zou er kunnen een einde gesteld worden aan het verblijf als aan de voorwaarden in artikel 40, §4 niet meer voldaan zijn.

Artikel 40, §4 luidt immers als volgt:

'Art. 40. § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij : 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; 3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.'

Verwerende partij haalt aan dat artikel 42bis, §1 en artikel 40, §4 werden geschonden. Verwerende partij is er met andere woorden van overtuigd dat verzoekende partij niet heeft kunnen bewijzen dat zij nog werkt of een reële kans maakte om te worden aangesteld.

Verwerende partij heeft de situatie van verzoekende partij in casu totaal verkeerd ingeschat aangezien verzoekende partij op heden werkt als kamerjongen in het (...) te 8020 OOSTKAMP.

Verzoekende partij wou haar talenkennis bijschaven om zo beter inzetbaar te zijn op de arbeidsmarkt. Dit is dan ook de reden waarom verzoekende partij haar werk heeft stopgezet en begonnen is met het volgen van taalcursussen bij de VDAB. Verzoekende partij heeft op heden werk als kamerjongen, wat bewijst dat zij haar kansen om tewerkgesteld te worden op de arbeidsmarkt duidelijk heeft vergroot door het volgen van dergelijke cursussen. Verwerende partij heeft hier duidelijk de situatie mis ingeschat. Verzoekende partij was steeds bezig in functie van haar werk, namelijk het bevorderen van haar werkcapaciteiten. Verzoekende partij is thans tewerkgesteld als Unieburger in België. Dat verzoekende partij steeds werkbereid was, blijkt vervolgens uit haar inschrijvingsbewijs bij de VDAB.

Verzoekende partij levert dus sowieso een bewijs van werkbereidheid en valt nog steeds onder artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij heeft op heden werk gevonden en toont aan dat zij wel degelijk een reële kans heeft op heden. Verzoekende partij heeft zelf alle moeite gedaan om haar werkcapaciteiten te bevorderen. Verzoekende partij heeft nooit de intentie gehad om ten laste te zijn van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

II.1.5. In die zin meent verzoekende partij dan ook dat artikel 40, §4, 1° en artikel 42bis, §1 en §2, 3° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden worden in de thans bestreden beslissing."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad stipt aan dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van de beoordeling of het nemen van de beslissing beschikte.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer was tewerkgesteld, noch dat zij op dat ogenblik niet meer als werknemer kon worden beschouwd. Evenwel meent zij dat de verwerende partij de situatie totaal verkeerd heeft ingeschat waar zij heeft gesteld dat de verzoekende partij niet kon bewijzen dat zij een reële kans maakte op tewerkstelling. Hierbij verwijst zij naar het feit dat zij op heden werkzaam is als kamerjongen.”

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sinds 15 augustus 2013 niet meer tewerkgesteld was. Teneinde na te gaan of de verzoekende partij als werkzoekende kon worden beschouwd, werd door de verwerende partij een bijkomend onderzoek ingesteld waarbij aan de verzoekende partij werd gevraagd om alle nuttige stukken over te maken die er op zouden kunnen wijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om als werkzoekende te worden beschouwd. De verzoekende partij legde een inschrijvingsbewijs van de VDAB voor en een bewijs dat hij Nederlandse lessen had gevolgd. Op grond van deze stukken en gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in januari 2015, dus ruim 16 maanden nadat de tewerkstelling was beëindigd, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat er op dat ogenblik door de verzoekende partij niet werd aangetoond dat zij een reële kans op tewerkstelling zou hebben. De verzoekende partij bracht geen enkel stuk binnen dat tot een andere beoordeling zou kunnen leiden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij op heden tewerk is gesteld, kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Zo de verzoekende partij opnieuw meent te voldoen aan de

voorwaarden tot het verkrijgen van een recht op verblijf als werknemer, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan welke feiten en elementen de verwerende partij kende op het ogenblik van de beoordeling, waarmee geen rekening werd gehouden of die niet correct zouden zijn beoordeeld.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel (met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten) voert de verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“II.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Indien verwerende partij verzoekende partij gehoord had, zou zij geweten hebben waarom verzoekende partij haar werk had stopgezet en dat zij nu reeds nieuw werk heeft als kamerjongen in het (...) te Oostkamp.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 juli 2014 werd uitgenodigd om alle recente stukken over te maken met het oog op het voeren van een onderzoek in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op basis van dit verzoek stukken overgemaakt aan de verwerende partij. Aldus heeft zij haar standpunt op dat ogenblik op nuttige wijze kunnen kenbaar maken en kan zij nu niet dienstig voorhouden dat zij niet gehoord werd.

Indien haar situatie gedurende het onderzoek was gewijzigd en zij van mening was dat die wijziging een invloed zou kunnen hebben op de uitkomst van het onderzoek dat werd gevoerd door de verwerende partij, dan stond het haar vrij om deze wijzigingen aan de verwerende partij over te maken. De verzoekende partij heeft echter nagelaten zulks te doen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat zij nu wel stelt tewerkgesteld te zijn als kamerjongen, doch dat zij dienaangaande geen begin van bewijs bijbrengt. Dienaangaande kan niet geverifieerd worden of haar betoog correct is en zo ja, sinds wanneer zij tewerkgesteld is en of zij dit had kunnen aanbrengen aan de verwerende partij alvorens het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU